

GROEN 1: ZEGEN DEZE MAALTIJD

Onze groep werd voor de uitvoering van de opdracht om vorm te geven aan een maaltijd naar Handelingen 2 gehinderd door geringe ervaringen uit de praktijk. De groep had allereerst behoefte om zich een voorstelling te maken van de idee van Marian Geurtsen afgezet tegen de liturgische praktijk in eigen kring.

De meeste gespreksdeelnemers komen uit traditionele parochies, die bezig zijn met het zoeken van nieuwe wegen binnen de bestaande structuur. Enkele gespreksdeelnemers moeten nog de ruimte bevechten voor vormgeving van vieringen tegen de verdrukking van (bisschoppelijke) voorschriften in.

Het gesprek heeft hierdoor twee invalshoeken gekregen: vertrekken vanuit de bestaande liturgische praktijk of een start vanuit de betekenis van maaltijden in het algemeen.

Werken vanuit de liturgische praktijk: een van de deelnemers vertelt, dat op Witte Donderdag geen priester beschikbaar was voor een eucharistieviering, daarvoor zou dan naar een andere kerk in de regio gegaan moeten worden. Dan liever in de eigen gemeenschap, werd gezegd. Op het priesterkoor werd een grote tafel geplaatst naar het beeld van het Laatste Avondmaal. Vijf parochianen bereidden met elkaar de liturgie voor, er werd gelezen, gebeden en gezongen. Bij het breken en delen werd gebruik gemaakt van geconsacreerde hosties uit het tabernakel en er werd niet geconsacreerde wijn gedeeld. De waardering voor deze viering met 20 deelnemers was hoog.

Volgend jaar weer, was het motto. In de werkgroep op het congres werd opgemerkt dat deze opzet wel erg dicht bij de traditionele vorm van vieren bleef. Waarom bijvoorbeeld niet gewoon brood of matses met elkaar gedeeld?

Als reactie daarop werd gesteld, dat er groei en gewenning moet zijn en dat van daaruit verdere ontwikkeling kan plaatsvinden.

Maaltijden een betekenis geven: een maaltijd is meer dan alleen eten, het kan en moet ook een vorm van verbondenheid geven. Een van de deelnemers noemt dit: "een gewone maaltijd even iets optillen". Ze vertelt over een samenkomst van broers en zussen gezeten aan een ronde tafel waar bewust de onderlinge verbondenheid werd benoemd. De handen met elkaar verbonden en gezamenlijk bidden. Evenals bij de voorbeelden van Marian Geurtsen is in dit soort bijeenkomsten de onderlinge band en de vertrouwde sfeer tussen de deelnemers van belang.

In de groep is ook nog gesproken over de bijzondere plaats die het gebed inneemt tijdens de maaltijdbijeenkomsten. Vaak wordt er voor het bidden te veel gezocht in de woorden. De stilte is minstens zo belangrijk. De stilte is in feite al een gebed en behoeft niet altijd bevestiging met woorden.